

[Indenrigsministeren.]

4 Promille paa fast Ejendom ikke strækker til til Amtets Behov, vil det overskydende være at ligne ikke blot paa Ejendomsbesidderne, men ogsaa paa de øvrige Skatteydere rundt i Kommunerne. Dette Forslag gaar da dybere i det foreliggende Problem end det Forslag, som blev behandlet i Fjor. Man har villet tillægge det ringe Betydning, og det var jo ogsaa Grundtonen i det ærede Medlem Hr. Fibigers Udtalelser, men jeg beder det ærede Medlem ikke glemme, at Lovforslagets 4 pro mille er en Maksimalsats; under den er der Bevægelsesfrihed, og det afhænger derfor af de forskellige Amtsråds Beslutning, naar de naar ned til denne Promille eller derunder, paa hvilken Maade de vil fordele Beskatningen paa fast Ejendom og paa andre Skatteydere i Kommunerne.

Det ærede Medlem Hr. Fibiger vilde ikke nøjes med den Omlægning af Beskatningen til Amterne, som her er foreslaaet. Det ærede Medlem sagde, vi maatte videre, og jeg skulde meget ønske at komme videre, men jeg nærer rigtignok overordentlig stor Betænkelighed ved at følge den Vej, som det ærede Medlem dertil anviste. Det ærede Medlem vilde overføre Halvdelen af Amternes Medicinaludgifter til Staten, og saa spurgte det ærede Medlem, paa hvilken Maade Midlerne dertil skulde tilvejebringes, og det ærede Medlem kom til det Resultat, at det kunde ske ved at fastsætte, jeg tror han kaldte det en Grænseafgift paa visse Varer — det ærede Medlem sagde selv, at Told vilde han ikke nævne i denne Forbindelse, det var en Grænseafgift, det ærede Medlem foreslog —, og her tænkte han paa de Svesker, som i 1924 fritoges for den Grænseafgift, som var lagt paa dem, og som indbragte Statskassen 5 Mill. Kr. Og da denne Afgift var paalagt i Ministeriet Neergaards Tid, mente det ærede Medlem, at paa denne Afgift maatte vi se med Venlighed. Jeg skal sige til det ærede Medlem, at det gør vi i og for sig ogsaa, i hvert Tilfælde gør jeg det; jeg fandt, det var en besynderlig Flothed, man fra den socialdemokratiske Regerings Side tillod sig, da man ophævede denne Afgift, som ikke faldt med Tynge paa nogen Mors Sjel. Men det er jo ikke tilstrækkeligt, at man ser med Velvillie paa en saadan Grænseafgift, naar man ikke mener, at den Anvendelse, som man vil gøre af den, er rimelig. Jeg gør det ærede Medlem opmærksom paa, at de 5 Mill. Kr., som ad den Vej vilde kunne indvindes, hvis Afgiften skulde have den samme Størrelse, som tidligere gjaldt for denne Vare, langt fra vilde være til-

strækkeligt til at dække Halvdelen af Amternes Medicinaludgift. Jeg spørger nu det ærede Medlem, paa hvilken Maade vil han saa dække Halvdelen af Hovedstadens og Bykommunernes Medicinaludgifter. For det er vel ikke Meningen, at det ærede Medlem gennem en Overførelse paa Staten vil lette Amternes Skatteydere i særlig Grad uden at have Opmærksomheden henvendt paa en tilsvarende Lettelse for Skatteyderne i Hovedstaden og i Bykommunerne. Det er muligt, at det ærede Medlem tænker sig andre nye indirekte Skatter taget i Brug til denne videregaaende Del af Formaalet, men jeg vil da sige til det ærede Medlem, at jeg i det hele taget vilde være meget betænkelig ved at følge disse Veje, ved at bringe indirekte Skattekluder til at flyde til Gunst for Kommunerne. Nu vil man kunne sige, at det er for saa vidt allerede sket, og man vil henvise til Motorbeskatningen. Jeg mener ikke, man kan sammenstille Motorskattens Anvendelse til Lettelse af Vejudgifterne med en Grænseafgift paa Svesker til Lettelse af Medicinaludgifterne, thi medens de to sidste Omraader ikke har det allerfjerneste med hinanden at gøre, er Motorafgiften og Vejudgiften jo Indtægts- og Udgiftsomraader, som er nær beslægtede med hinanden, ja, de kan næsten betegnes som Aarsag og Virkning.

Flere ærede Medlemmer har fremsat Kritik af de Fordelingsregler, Lovforslaget indeholder for Beskatningen paa Kommunerne til Amtet. Det ærede Medlem Hr. Fisker spørger, om Folketallet virkelig er en rimelig Fordelingsfaktor, og det ærede Medlem siger, at han spurgte om det samme i Fjor uden at faa Svar, og nu ønsker han Svar i Aar. Det skal han meget gerne faa, og jeg beder undskylde, at jeg ikke har svaret paa Spørgsmaalet i Fjor; det skyldes en Forglemmelse og ikke, at jeg ikke var i Stand til at svare. Naar denne Fordelingsfaktor er medtaget, er det for det første med historisk Ret, thi i Landkommunalloven er Folketallet medtaget som Fordelingsgrundlag for den Trediedel, som Amtet i Henhold til Lovens § 50 har Ret til at ligne paa Landkommunerne, og hvis nu det ærede Medlem vil indvende: ja, men disse Landkommunallovens Fædre var nogle gamle Herrer, som vi forlængst er færdige med at regne med, vil jeg sige til det ærede Medlem, at saadan kan han dog ikke behandle sin Partifælle, den tidligere Indenrigsminister Hauge, thi han har ogsaa ment, at Folketallet var en Fordelingsfaktor, der burde medtages, idet han i Loven af 31. Marts 1926 om Beskatning af fast Ejendom til